

Radomil Hradil

Charakteristika dřívějšího vědomí

Poznali jsme tedy, že lidé žijící v instinktivním vědomí:

se účastní duchovního světa,

nejsou tedy od něho odděleni, ale jsou jeho součástí, prožívají a jednají v jeho intencích a tvoří společenství s duchovními, tj. netělesnými bytostmi, s duchy předků, duchy tnik, přírodními bytostmi, anděly atd.;

prožívají jeho posvátnost,

a jelikož vnímají, že duch je za vším, co je, a zároveň že duch je božské povahy, je pro ně vše posvátné, božské;

jejich život je určován obřady, rituály,

protože pro styk s božstvem, s božským je obřadnost přiměřená, k bohům, k božské podstatě světa nelze přistupovat civilně;

svět pojmají v jednotě, v celku, v souvislostech,

jejich vědomí není schopno analýzy; analýza s sebou nese smrt, rozklad živého celku, zánik jednoty;

v cyklech,

což je dáno nejen soužitím s přírodou a jejími cykly a rytmy, ale také účastí na duchovním světě, která přináší prožitek věčnosti, věčných návratů a opakujících se cyklů; v duchovním světě není lineárnost;

a v obrazech,

jejich vědomí je imaginativní, abstrakce jsou jim cizí, nepřístupné; celek je jako obraz, který nelze rozložit na výseky ani na barvy, jimiž byl namalován - okamžitě by tím ztratil smysl, existenci;

a každý obraz je jim zároveň tajemstvím,

hádankou, kouzlem, která je jeho imanentní součástí a nelze ji rozluštit, lze s ní jen rezonovat, souznít, a tím se přiblížit smyslu, ztotožnit se s ním;

ztotožňují se se vším, co je,

protože se neprožívají v oddělenosti od ostatního světa, nejsou dosud sami sebou; to jim umožňuje prožívat skutečně, naprosté bratrství se vším a všemi;

žijí vspolitosti,

jakou my ani neznáme, protože se prožívají jako jeden celek, jeden organismus,

a nehromadí,,

vždyť hromadení se vždy deje ve prospěch jednoho na úkor druhého; jak by však mohla jedna buňka jednat na úkor druhé, když je závislá na prospěchu celku a celek je závislý na prospěchu jednotlivých buněk,

nýbrž rozdělují a starají se o vyrovnávání,
aby všichni měli pokud možno tolik, kolik potřebují k tomu, aby mohli sloužit celku;
a žijí tudíž v souladu se světem i mezi sebou,
nikoli ve sváru, proto také mohl Kosmas na počátku 12. století o starých Čechách
napsat: „Upadl by však v hrubou nelibost, kdo by se pokusil našim nynějším lidem,
libujícím si v pravém opaku, podrobně líčiti, jakých byli mravů, jak poctivých jak byli
prostí a kupodivu ušlechtilí tehdejší lidé, jak byli mezi sebou věrní a jeden k druhému
milosrdný, jak byli též mírní, střídmi a zdrženliví. Vymyslel si, bajil? Věru ne.

Tím jsme si snad dostatečně zpřítomnili dobu minulou a povahu vědomí, jež byla
vlastní tehdejším lidem. V další kapitole se budeme zabývat naší bezprostřední
současností.

Kapitola z knihy: Nové lidstvo v nás – Průvodce na cestě k intuici